

Het Einde van Seed'n en de Berre ? – Deel 3

De landing was op zijn zachtst uitgedrukt redelijk onzacht.

“Hoe is't gods mogelijk,” dacht de Berre, “Seed'n, zo'n kalf, altijd zelf aan dat koordeke willen trekken om dan den held te kunnen uithangen... Enfin, zie mij hier nu liggen...”

Hij zat half vernesteld in zijn laken, zijn kussen bovenop hem, en zijn staartebenen deed zeer van op zijn sletsen te vallen naast zijn bed.

“Hoe zou het kerdzju met Seed'n zijn,” dacht de Berre. “Hoe laat is 't nu...”

Zijn wekkerradio toonde 4:34 in rode leds.

“Da kan niet,” dacht de Berre, “da ding moet een uur of drie achter staan... ik bel subiet direct of nog eer naar Seed'n.”

Het woord bij de daad gevoegd hebbende, hoorde hij aan de andere kant van de lijn een gesmoorde vloek, gevolgd door een langgerekt “Hallo...”

“Ha, Seed'n,” probeerde de Berre aarzelend, “euh... goe neergekomen? Hebt ge niet teveel zeer?”

“Zeer... van wa ?! Ge gaat nu toch nie zeggen zeker dat gij zeer in uwe kop hebt, van vier Pale-Ales, drie Irisch coffees, en zes Duvels ? Moet ge me daarvoor uit mijn bed bellen ?! Maakt maar dat ge binnen een uur of vier aan De Vierschaar staat, dat we kunnen gaan trainen!”

“Dat is nu toch wel het einde!” dacht de Berre, “dan is al die team building voor niets geweest...”.

Hij wreef over zowat gans zijn lichaam, kroop weer in bed, en draaide zich nog eens diep in het donsdeken.

---oooOOoooo---